užívání pozemků železničních pro zcela specifické účele (vedení elektrická a vedení telegrafů) a nemůže z nich býti dovozována všeobecně platná zásada, kterou by bylo uplatniti i pro podniky podrobené zákonu o právu vodním.

Jde tedy ještě o to, zda nutnost dohody úřadu vodoprávního se státní správou železniční lze dovoditi ze zák. o vodních cestách z r. 1903.

Otázkou touto zabýval se nss již v nál. Boh. A 9920/32, v němž dospěl k právnímu názoru, že rozhodnutí o zřízení služebnosti na železničním pozemku podle § 28 lit. b) vod. zák. přísluší úřadu vodoprávnímu jen za souhlasu a tedy za rovnocenné účasti úřadu železničního. Názor tento platí i ohledně služebností podle § 49 vod. zák., o nějž se žal. úřad vedle předpisu § 28 vod. zák. opřel, a platí i za účinnosti zák. z 22. srpna 1930 č. 132 Sb. o železničních knihách. Zák. č. 132/1930 Sb. nemá výslovného předpisu o tom, že břemeny a právy, která jsou předmětem druhého oddělení listu závad, jsou i břemena a práva povahy veřejnoprávní, a ježto nutnost součinnosti úřadů železničních s úřady vodoprávními při zakládání vodoprávních služebností na pozemcích železničních byla dovozena již ze zák. vodocestného, nemusil se nss již dále zabývati otázkou, zda takovými veřejnoprávními závadami jsou ony, které má na mysli předpis § 40 zák. č. 132/1930 Sb., jenž stanoví, že ke zřízení břemen a práv, která jsou předmětem druhého oddělení listu závad, t. j. ve smyslu § 8 odst. 4 cit. zák. i oněch závad, které se vztahují na jednotlivé železniční pozemky, je potřebí souhlasu státní správy železniční.

Je tedy ke zřízení vodoprávní služebnosti na pozemcích železničních potřebí součinnosti železničního úřadu, — čímž arci sluší rozuměti správní akt železn. úřadu přezkoumatelný nss-em, nikoli však součinnost správy železničního podniku, vystupujícího v řízení jako strana. — Žal. úřad nebyl proto příslušným, aby sám a bez rovnocenné účasti úřadu železničního zřizoval na pozemku železničním vodoprávní služebnost. Bylo tudíž nař. rozhodnutí, pokud jím služebnost taková byla zřízena, zrušiti podle § 7 zák. o ss. Tím odpadla příčina, ba i možnost, aby se nss zabýval meritorní ve stížnosti nadhozenou otázkou, které jsou materielně-právní předpoklady zřízení takové služebnosti a zejména, zda je potřebí rozlišovati mezi nutností a pouhou prospěšností zřízení takové služebnosti.

Č. 11.815.

Vodní právo: I. Veřejnoprávní oprávnění na užívání vody nemůže býti založeno vydržením. — II. Hnojení louky znečištěním vody přes louku tekoucí?

(Nález ze dne 27. března 1935 č. 23.186/34.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 6186/26.

Věc: Oldřich H. v P. proti zemskému úřadu v Praze o vodoprávní spor.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 30. prosince 1931 oznámil st-l, majitel domu čp.... v P., svým vykázaným právním zástupcem Drem Jos. K., advokátem v Žel. Brodě, okr. úřadu v Semilech, že v roce 1911 zřízena byla tehdejšími majiteli domu čp.... v P. manžely H. na pozemku č. kat..., náležejícím manželům Karlu a Marii T. v P., umělá nádržka, z níž se voda umělým vodovodem odvádí do domu manželů H., kdežto dříve veškerá voda z pramene na pozemku č...., kde zřízena byla zmíněná jímka, odtékala přes několik cizích pozemků na st-lův pozemek č. kat.... směrem k domu st-lovu, kde má st-l zařízení k jejímu čerpání. Dále oznámil st-l, že Marie H. na své louce č. kat...., přes níž přebytečná voda ze zmíněné nádrže odtéká, odtok tento znečišťuje tím, že louku tu hnojí močůvkou a výkaly. St-l žádal: 1. aby nádržka s louky č. kat.... v P. a vodovod do domu čp.... v P. byly odstraněny, 2. aby Marii H. bylo znečišťování tekoucí vody na její louce v P. zakázáno, 3. aby manželé T. a Marie H. byli uznáni povinnými nahraditi st-li útraty řízení a právního zastoupení.

Po místním šetření byla výměrem okr. úřadu v Semilech z 24. října 1932 zmíněná stížnost st-lova podle § 72 vod. zák. zamítnuta jako bezdůvodná a st-l byl podle § 99 vod. zák. uznán povinným k náhradě útrat komis. a útrat právního zastoupení Marie H. celkovým obnosem 1.899 Kč 35 h. V důvodech uvedl okresní úřad v podstatě, že st-l neprokázal žádného práva (§ 10 odst. 2) na vodu odtékající z jímky zřízené na pozemku č. kat...., a že tedy Marie H. byla podle § 10 vod. zák. na základě úmluvy ujednané s manžely T. oprávněna vodu ze zmíněné jímky dáti vodovodem odvésti do svého domu, aniž byla povinna vyžádati si k tomu vodoprávní povolení, a že, pokud jde o vytýkané znečištění vody od jímky odtékající, stéká voda ta volně po cestách, takže je vystavena snadnému znečišťování, kdežto mrvení louky močůvkou a výkaly se děje v zájmu řádného hospodaření na tomto pozemku a nelze v něm tudíž spatřovati znečišťování vody ve smyslu § 10 odst. 3 vod. zák. Konečně podotkl okr. úřad, že voda svedená stružkou může sloužiti toliko pro účele užitkové a nikoli k pití.

Odvolání, které st-l z výměru tohoto podal, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto a v odpor vzatý výměr I. stolice byl potvrzen z jeho důvodů a s tím dalším dodatkem, že voda, vyvěrající v jímce na pozemku č. parc.... je vodou soukromou, jejíž užívání je podle §§ 10 a 12 vod. zák. omezeno kromě důvodů veřejného zájmu cizími právy k vodě a tím, že se voda ta nesmí znečišťovati, vzdouvati a že nesmí zabahňovati cizích pozemků, st-l však neprokázal, že by měl nějaké subj. právo k vodě té, a i když má podle § 10 odst. 2 vod. zák. zaručený právní nárok na to, aby voda ta nebyla znečišťována, nebylo ani toto právo st-lovo porušeno, ježto mrvení zemědělského pozemku (louky) není takovým způsobem znečišťování, jaký má dotyčný předpis na mysli. Dále uvedl žal. úřad, že manželé T. a Marie H. vyhovují i předpisu § 12 vod. zák. tím, že ponechávají přebytečnou vodu, které nevyužitkovali, odtékati dosavadním směrem, jakým si přeje st-l, dále že stružka, kterou se tato voda ke stavení st-lovu odvádí, je stružkou umělou, a že vzhledem k předmětu sporu o užívání soukromé vody v nádržce (studánce) nemá významu

zabývati se otázkou, existuje-li tato umělá vodoteč po právu či nikoli. Námitku odvolatelovu, že právo ke sporné vodě vydržel, neuznal žal. úřad důvodnou, ježto vydržení nelze posuzovati podle předpisů zák. vod. a st-l při řízení vydržení neprokázal. Ostatní námitky, že k řízení nebyl pozván právní zástupce st-lův a že vlastníkem pozemku č. k. . . . je st-l a nikoli K., označil žal. úřad pro posouzení věci za nerozhodné. Konečně byl st-l jako strana ve sporu podlehnuvší podle § 128 správ. řádu uznán povinným nahraditi Marii H. útraty jejího právního zastoupení.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto: — — —

Ve věci samé mohlo by jíti o to, které subj. právo st-lovo bylo nař. rozhodnutím porušeno.

Žal. úřad vyslovil jednak, že st-l neprokázal k vodě, o kterou jde, žádného subj. práva, jednak vyslovil, že st-l by sice mohl dovozovati určité vodní právo z předpisů § 10 a § 12 vod. zák., že však žádné z takovýchto v § 10 nebo § 12 založených vodních práv v dnešním případě porušeno nebylo. Z tohoto protikladu je vidno, že žal. úřad subj. právem míní zvláštní titul právní (n. př. vodoprávní propůjčení) a contrario práv dovozovaných přímo ze zák. vod. (§ 10 a § 12 vod. zák.). Takového zvláštního titulu neshledal žal. úřad ani ve vydržení (které st-l ve svém odvolání uváděl jako právní titul) a sice již proto nikoli, že vydržení nelze posuzovati podle zák. vod. Tento právní názor žal. úřadu je ve shodě se zákonem, neboť, jak nss dovodil již v nál. Boh. A 6186/26, veřejnoprávní oprávnění na užívání vody nemohou býti založena vydržením. Pak ovšem nelze nalézti vady řízení v tom, že žal. úřad o vydržení práv k vodě neprovedl výslechu svědků, st-lem nabízených.

Proti výroku žal. úřadu, že zúčastněnou stranou nebyl porušen předpis § 12 vod. zák., nemá stížnost žádného stižního bodu.

St-l spatřuje však porušení svého práva v tom, že zúčastněná strana (Marie H.) poléváním louky močůvkou a výkaly v bezprostřední blízkosti stružky porušuje předpis § 10 odst. 3 vod. zák., ježto takové počínání, pokud by jen způsobovalo znečišťování vody užívané k pití, tvoří docela skutkovou podstatu přestupku podle § 398 tr. z. a nelze proto o něm říci, že není ke škodě. Námitku tuto neshledal však nss důvodnou.

I kdyby v polévání louky močůvkou a výkaly bylo možno viděti ono užívání vody ve zmíněné stružce tekoucí, jež má na mysli zákon vodní a na něž míří zejména předpis § 10 odst. 3 vod. zák., nejde v daném případě o znečištění ohrožující práva st-lova, poněvadž podle nesporného zjištění vodoprávního úřadu prvé stolice neběží o vodu pitnou. Že by však znečištěním vody bylo ohroženo její užívání k účelům jiným, není prokázáno a nedá se důvodně ani tvrditi.

Č. 11.816.

Pojištění nemocenské: * Skutečnost, že dřívější zaměstnavatel opomenul zaměstnance z pojištění odhlásiti, neosvobozuje nového zaměstnavatele od případných následků § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb., zanedbal-li přihlašovací povinnost.

(Nález ze dne 27. března 1935 č. 13.979/35.)